

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔκτῃ τοῦ Δεκεμβρίου,
δράσις Βουλευτηρίου.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Τέσσερα σὺν ἑξακόσα
καὶ μυστηριώδη τόσα.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Τὴν συνθήκη τὴν ἐπῆραν μὲ λαγοῦτα καὶ βιολιὰ
καὶ τὴν παῖν ὅτὸν Βασιλεῖα,
γιὰ νὰ βάλῃ τὸνομά του ὅτὸ μεγάλο ντοκουμέντο
πρὶν τὸ ὅδῃ τὸ Παρλαμέντο.

Μὰ φωνάζουνε πολλοὶ
ὅτι πρέπει καὶ προσήκει
πρῶτῃ πάντων ἡ Βουλὴ
νὰ κυττάξῃ τὴν συνθήκη.

Κι' ἄλλοι λένε, Περικλέτο,
πῶς γιὰ τούτῃ τὴ δουλειᾷ
φθάνει μόνο νέτο σκέτο
τόνομα τοῦ Βασιλεῖα.

Καὶ τὴν βίδα καθενὸς
μιὰ καινούρια στρίβει τρέλλα,
κι' εἶναι μέγα γεγονός,
ποῦ γανώνει τὰ τσερβέλα.

Τάχα φθάνει, Περικλέτο,
τῆς Κορώνας ἡ σφραγὶς
ὅτῃς εἰρήνης τὸ λιμπρέτο,
ποῦ καὶ μέρος δίνει γῆς;

Ἢ πρὶν τούτῃ τὸ σφραγίσῃ
πρέπει νάλλῃ κι' ἡ Βουλὴ
τὰ χαρτιά νὰ συζητήσῃ
ὥς ἡ χρεῖα τὸ καλεῖ;

Κι' ἂν τὸ Στέμμα μόνον βάλῃ τὰς σφραγίδας τὰς χρυσᾶς
τάχατε θὰ τὴν ἐγκρίνῃ κι' ὁ γνωστὸς Τεφφὴκ Πασσᾶς;

Κι' ἂν φανῇ Πασσᾶς ἀγροῖκος
καὶ ποσῶς δὲν τὴν ἐγκρίνῃ

κατὰ πλάτος κατὰ μῆκος,
τότε πάλι τί θὰ γίνῃ;

Ἄλλ' ἂν τὴν δεχθῇ κι' ἐκεῖνος μὲ τοῦ Στέμματος τὴ βούλα,
τάχατε θὰ πῇ τὸ ναι
κι' ἡ Φραγκιᾷ, βρὲ κουενέ,
ἢ θὰ πῇ πῶς εἶναι βούλα;

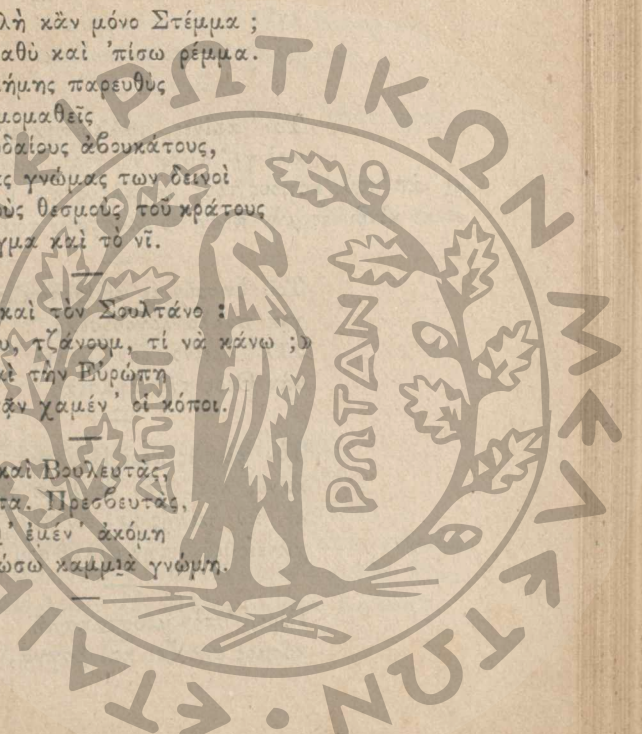
Κι' ἂν εἰπῇ πῶς εἶναι βούλα καὶ στραπάτσο μᾶς τὴν κάνῃ
χειροτέρα καὶ τῆς πρώτης ἢ δευτέρα θᾶναι πλάνη,
κι' ἄλλο νέο ρεζιλίκι
καὶ ντακάπο φαμφαρόνοι,
κι' ἴσως νὰ γενῇ συνθήκη,
ποῦ τὴν πρώτην ν' ἀκυρώνῃ.

Ξαφνικὰ μᾶς ἦλθαν κι' ἄλλα,
ὦ πατρίς μου κουτσομπόλα...
νὰ ζητήματα μεγάλα,
ποῦ κτυπεῖονται καραμπόλα.

Κᾶν Βουλὴ κᾶν μόνο Στέμμα;
'μπρὸς βαθὺ καὶ πίσω ρέμμα.
Κι' ὁ Ζαήμης παρευθὺς
ἐρωτᾷ νομομαθεῖς
καὶ σπουδαίους ἀβουκάτους,
ποῦ ὅτῃς γνώμας τῶν δεινῶν
ξέρουν τοὺς θεσμοὺς τοῦ κράτους
μὲ τὸ σίγμα καὶ τὸ νί.

Ἐρωτᾷ καὶ τὸν Σουλτάνο:
« πῆς μου, ῥιζάνουμ, τί νὰ κάνω; »
ἐρωτᾷ καὶ τὴν Εὐρώπῃ
νὰ μὴν παῖν χαμέν' οἱ κόποι.

Ἐρωτᾷ καὶ Βουλευτᾶς,
Κονσολάτα, Πρεσβευτᾶς,
ἐρωτᾷ κι' ἐμεῖν, ἀκόμη
νὰ τοῦ δώσω καμμιὰ γνώμη.

Τρέχει μιά 'στό Κονσολάτο,
μιά 'στό σπήτι του γυρίζει,
βάζει τὰ κιουτάπια κάτω
καὶ μονάχος μουρμουρίζει·

Ὁλοένα μελετᾷ
μ' ἀτελείωτον ἀγῶνα,
κι' ὅποιον βρίσκει τὸν ῥωτᾷ:
«Παρλαμέντο γιὰ Κορῶνα;»

Ἐστὰ κιουτάπια του τυρβάζει,
τὸν ἀνοίγει, τᾶλλο κλεί,
καὶ διαβάζει καὶ διαβάζει...
σὺ τί λές, βρέ Περικλῆ;

Ἄλλοι λένε Παρλαμέντο κι' ἄλλοι ξεφωνίζουν Θρόνος,
μὰ πολλοὶ τοῦ λέν συγχρόνως:
«Παρλαμέντο καὶ Κορῶνα»,
κι' ἡ μελέτη πάει γόνα.

Μεταξὺ Βουλῆς καὶ Θρόνου στέκουν καὶ τὸν βασανίζουν
καὶ φαρμάκια τὸν ποτίζουν
τὸν μουγγὸ τὸν τσελεπῆ
φίλοι, ξένοι καὶ λοιποί.

Σκιαζεται καὶ τὴν Κορῶνα, καὶ τὸ Παρλαμέντο τρέμει,
σκιάζεται νὰ δώσῃ κύρος τῆς Κορῶνας τὸ καλέμι
δίχως τῆς Βουλῆς τὴν γνώμη 'στὴς εἰρήνης μας τὸν χάρτη,
σκιάζεται καὶ τὴν μαρμαρέντα καὶ τὸν θεῖό του τὸν ἀντάρτη,
μήπως γιὰ συνθήκη τέτοια
'στὴ Βουλὴ τὸν ἐπιπλήξῃ,
καὶ τοῦ κάνει καμπάεττα
καὶ τὰ μπρούμυτα τὸν ρίξῃ.
Γιὰ μαζούρι λέλι λέλι,
Θοδωρῆς Κουβέρνο θέλει.

Π. — Γλυκοχάραξε κι' ἡ πούλια
καὶ τὰστέρια τρεμοσβύνουν,
λάχανα καὶ παραπούλια
'στό παζάρι περνοδίνουν,
κι' ἀνεδαίνουν οἱ καπνοὶ
κάθε φάμπρικας ψηλά,
κι' ὁ Ζαήμης ἀγρυπνεῖ
μὲ διαβάσματα πολλὰ.

Τὸν ἄφινει, τᾶλλο πιάνει,
καὶ γι' αὐτὰ νυκτέρια κάνει,
κι' ἀπ' τοὺς κόπους τοὺς μεγάλους καὶ μὲ τοῦτο καὶ μ' ἐκεῖν
εἶναι κίνδυνος μὴν πέσῃ τὸ μουστάκι του τὸ φινό.

Τοῦ ζητοῦν κι' οἱ Θεσσαλοὶ
γιὰ πολλὰ λογοδοσίας,
ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν 'μιλεῖ
σὰν Θεὸς τῆς ἀφασίας.

Τὸν ῥωτᾷ περὶ Βουλῆς,
κάνει, λείει, τὴν δουλειά σου,
κι' ἂν 'μιλῇς κι' ἂν δὲν 'μιλῇς
χάνεις μόνο τὴν μιλιὰ σου.

Γύρω 'στὸν μουστακαλῆ
κόσμος σκούζει καὶ βογγᾷ,

πλὴν ἐκεῖνος, Φασουλῆ,
τὸ πηγαίνει 'στὰ μουγγά,
κι' ὅς ὁ Μπάρμπας 'στῆς παρλάταις εἶναι σὰν μαντάμ·
τόσο δὲν 'μιλεῖ τάνῃψι, τόσο κάνει τὸν μουγγό.

Φ. — Βγήκανε κι' οἱ σαλεπτζήδες καὶ φωνάζουν τὰ πάλι
κι' ὁ καθένας τώρα βλέπει
τὸν γνωστὸν Ἐτέμ-Πασσᾶ,
τὸν Στρατάρχη τὸν μαριόλο,
ποῦ γεμάτος μὲ χρυσᾶ
'πῆγε μὲ πομπή 'στὸν Βῶλο.

Ἀχ! πῶς ἤθελα κι' ἐγὼ,
ποῦ πολλὰ ψιλολογῶ,
νὰ βρισκόμουν ἐκεῖ πέρα
'στὸν ἐλευθερον ἀέρα.

Καὶ φορῶν Προκρίτου γούνα
'μπρὸς εἰς τὸν Ἐτέμ νὰ πέσω,
κι' ἓνα φέσι νὰ φορέσω
κόκκινο 'σὰν παπαρούνα.

Ἀχ! πῶς ἤθελα μὲ γέλοια
νὰ τοῦ πιᾶσω τὰ χρυσᾶ,
καὶ κοπέλι 'στὰ κοπέλια
νὰ φωνάξω «τσὶδὲ γιασᾶ».

Κτύπα με κι' ἐμπρὸς καὶ πίσω,
πόδι σου νὰ σοῦ φιλήσω
κι' ἱσχυρὴ σου νὰ γενῶ
κι' ὅλο νὰ σὲ προσκυνῶ.

Πέφτω κάτω, πάτησέ με,
'πὲς μου «βάρδα νὰ περάσω»,
σὰν σκουπίδι σάρωσέ με,
κόψε με, Πασσᾶ, ν' ἀγιάσω.

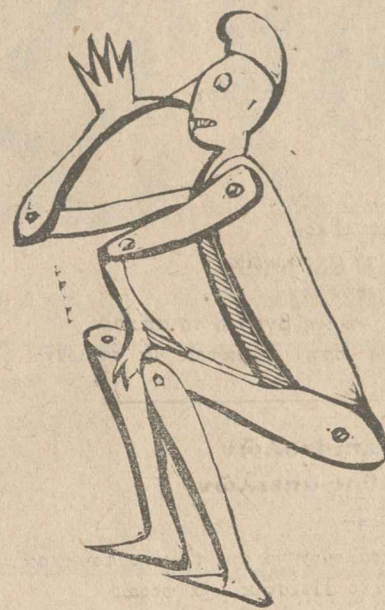
Τί παράτα μὲς 'στὸν Βῶλο!... φέσια, γούνακι κι' ἀντάρτη
ξεφωνίζουν «νίκη νίκη»,
μὰ κι' ἐμᾶς ἀπὸ τὴν Πόλι μᾶς ἐφέραν τὰ κερὰ,
ποῦ βουλῶσαν τὴν συνθήκη.

Φέρνουν μὲ πολὺ καμάρι
καὶ τὸ δόλιο καλαμάρι,
ποῦ θὰ δείξῃ μὲς 'στὸν κόσμο τοὺς Ρωμηοὺς ἀπαραπονήτους
κι' ὅχι μούντζας μασκαράδες καὶ μουντζούρηδες ἀνθρωπάτοι.

Κουβαλοῦν καὶ τὴν σφραγίδα, ποῦ σφραγίζει μιά γιὰ πάντα
τὴν μουφλούζικη Λοκάντα,
καὶ τοὺς πόθους τῶν αἰώνων, ποῦ μᾶς φέρνουν ἀναγούλα...
δόξα 'στὸν Γαζῆ Σουλτάνο, καὶ γιὰ μᾶς κερὶ καὶ βούλα.

Ὅλα τοῦτα τῆς τιμῆς μας τὰ πολυτίμα σημεία
θὰ τὰ κρύψουν μέσα 'στ' ἄλλα τὰ περιδοξὰ μνημεῖα
γιὰ νὰ μείνουν 'στὸν αἰῶνα, καὶ νὰ σβύσῃ καθεμιά
καταισχύνῃ κι' ἀτιμία,
κι' ἀπὸ πάμπους πρὸς ἐγγόνους νὰ δοθοῦν κληρονομία.

Π. — Χαιρετῶ κι' ἐγὼ μαζὶ
τὸν Ἐτέμη τὸν Γαζῆ,
μὰ πρὶν πάω 'στὸν Ζαήμη γιὰ νὰ μάθω τί θὰ κάνῃ
τὸ στηλιάρι μου σηκώνω καὶ 'στῆς βρέχω, μεγελιδάτη.

Ὁ πειρασμὸς ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Θοδωράκης ὁ ντελῆς.

Φ. — Ουμᾶσαι ποῦ σοῦ τάλεγα, φαλάκρα μου φανέρι,
ὅτι δὲν πρέπει γιὰ καυγὰ ν' ἀπλώνῃς τὸ ζωνάρι
καὶ μὴ τὸ φίδι προσπαθῇς νὰ βγάλῃς ἀπ' τὴν τρύπα
νὰ μὴν τὴν πάθῃς Χιώτικη καὶ πάλι, παρλαπίπα;
Ουμᾶσαι ποῦ σοῦ τάλεγα, Κορδονική γαλιάντρα;
λοιπὸν τὰ βλέπεις τώρα...
σοῦ 'ρίχτηκε κι' ὁ Γούσιος ἀπὸ τὴν Ἀλεξάντρα
καὶ σ' ἐβγαλε 'στὰ φόρα.

Ἐστὺς Ἐθνικοὺς ἐφόρτωνες τὰ τόσα σου τὰ φιάσκα,
μὰ τώρα, Κορδονάραγα, σοῦ ἔξισχαν τὴν μάσκα,
κι' ἐφάνηκες σταυραετὸς καὶ τέτοιος 'μπρὸς μας στέκει
μὲ σκούφια, μὲ βλαχόκαλτσαις, σιλάχια καὶ κιουστέκια,
μὰ μὴτ' ἐγὼ τὸ 'πίστευα πῶς σὰν Ντεληφυσέκης
εἰς τοὺς ντεληφυσέκηδες θὰ 'μοίραζες φουσέκια.

Κορδονάρα φαλακρὴ
καὶ κολῶνα τοῦ Θησείου,
μὲ τὰ λόγια τοῦ Μακρῆ
καὶ μ' ἐκεῖνα τοῦ Γουσίου
σοῦ φωνάζουν ὅλοι τώρα:
«πολεμάρχα Θοδωρούλα,
φουστανέλαις Λιάπη φόρα
κι' ἀρνιακὰ 'στους δρόμους πούλα».

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν κόψι
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν ὄψι,
Γκούλα Γκρούτα Θοδωρῆ.

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τῆς σκούφιας, ποῦ φορεῖς στραβά στραβά,
πῶς ἐκεῖνος εἶσαι πάντα, ποῦ δὲν ἔλλαζες χαβά,
κι' ἂν δὲν σ' ἐβγαζαν 'στὰ φόρα μὴτ' ἐκεῖνος μὴδ' αὐτὸς,
θᾶλεγα Γιαχνῆς πῶς εἶσαι καὶ Στιφάδος ἀετός,

γιατί ξέρω τὸν σεβντᾶ σου καὶ τὴν λόξα τὴν συχνή
πῶς λυσσᾷς νὰ τρῶς τὸν Ἄρη καὶ σιφάδο καὶ γιαχνί.

Κι' ἂν κανένας μὴτε τώρα δὲν ὠμίλει προπετῆς
πάλι θᾶλεγα πῶς εἶσαι 'στὰ κρυφὰ τῆς Ἀοράτου,
γιατί ξέρω πολεμάρχα πῶς σὲ λέν ἐκ γενετῆς,
κι' ὅπου πόλεμος ὁ Μπάρμπας πάντα χώνει τὴν οὐρά του.
Κι' ὅταν εἶδα μὲ τί φόρα
πολεμᾷς τὴν Ἐθνική,
ἔλεγα κι' ἡ Θεοδώρα
πῶς κοιμμένη θὰν ἐκεῖ.

Θοδωράκη, μὲ τί μάτια τὸ Κορδόνι σου τηρᾷ,
ποῦ κοντενεῖ νὰ φουκῇ...
σ' ἐσπᾶσε 'στὸν «Νεολόγο» χθὲς προχθὲς κι' ὁ Βουτυρᾶς
μὲ στοιχεῖα τῶν δεκάξη.

Μὰ ποῦ πᾶς προχθὲς τώρα, τῶν πεινόντων τσελεπῆ;
Θ. — Ἰὰπ' τὸ σπήτι κατεβαίνω, πᾶω 'στὴν Ἐπιτροπή,
νὰ τῆς πῶ πῶς θὰ σκαρώσῃ τεχνικὸ σιχωροχάσι
γιὰ τὸν γέρο τὸν ἀντάρτη.

Βλέπεις τούτη τὴν κασέλα, ποῦ φορτώθηκα 'στὸν ὦμο
καὶ μ' αὐτὴν ἐπῆρα ὄρεμο;
ἔχει γράμματα γμάτα μὲ λογιῆς λογιῆς φοβέρας,
ποῦ μὲ τᾶσπελλαν καμπόσοι τοῦ πολέμου τῆς ἡμέρας.

Εἴς ἐμὲ τὸν πατριώτην
ἐρριβήσαν ὅλοι τότε,
κι' ἐστellaν 'στὸν συνωμότην
ἀπειλὰς οἱ συνωμῶται.

Τότε λέγουν ὁ Σκουλούδης πῶς εὗρε καθ' ὁδὸν
τὸν ἡμέτερον τὸν Κάββα, τῶν ἀρχῶν μας ὁπαδόν,
καὶ τοῦ λέγει πῶς τὰ μέλη τῆς μεγάλης Ἀοράτου
θὰ ριχτοῦν τοῦ Ντεληγιάννη, κι' ἂς κλεισθῇ 'στὴν καμάρα
ἔρχεται καὶ μοῦ τὸ λέγει, πλὴν ἐγὼ τοῦ λέγω «τράβα [του]
κι' ἀπὸ λόγια τοῦ Σκουλούδη δὲν ἰδρώνω, μαστρο-Κάββα».

Τί μεγάλου τρόμου χρόνοι!...
ἔστεκαν οἱ Λαζαρόνοι
μὲς 'στῶν δρόμων τὰ γκωνάρια,
φτοῦ! κι' ἐσβύναν τὰ φανάρια.

Μέσα κι' ἔξω μαῦρα στίφη
πλημμυροῦν συνωμοτῶν,
κι' ἔλαμπον 'στὸ σκότος ξίφη
ἀοράτων κι' ὀρατῶν.

Κυρίε μοι, μὴ γελάς...
πάρε τὰς ἐπιστολάς,
κι' εἰς αὐτὴν τὴν τρικυμίαν
διάβασέ της μίαν μίαν,
κι' ἔλα 'πὲς ἂν εἴμπορουσα νὰ μὴ βγάλω τὸ σπαθί
καὶ τὸν Τούρκο νὰ τὸν φέρω 'στὴν Ταρατσα νὰ στρωθῇ.

Φάκελλος ἐπιστολῶν μ' ἓνα πλῆθος ἀπειλῶν.

Γράμμα πρῶτον. — Τὸν Σκουλούδη νὰ τὸν τρέμης, φουκαρᾶ...
ξέρεις ὅτι 'στὴν Μαδρίτην ἦτο Πρέσβυς μιὰ φορὰ,
κι' εἶχε σχέσεις ἀπὸ τότε μὲ πολλοὺς Τορεαντόρους
κι' Ἰσπανοὺς μαχαιροφόρους,
κι' ἔχ' Ἰσπανικὰ στιλέτα,
καὶ γιὰ τίποτα 'μπορεῖ
νὰ σὲ κάνη κοτολέτα,
πολεμάρχε Θεοδωρῇ.

Ἐξέπιτηδες 'στὸν Κάββα συνωμότας καταδίδει
γιὰ ν' ἀκοῦς συνωμοσίας κι' ὅλο νάχης ριπιτίδι.
Πρόσεχε τον, κι' εἶναι φίνος καὶ μαχαιροβγάλτης πρῶτης...
ταῦτα γράφει Δὸν Κισσώτος, ὁ Μαγκήσιος ἱππότης.

Γράμμα δεύτερον. — Ἀμέσως κήρυξέ τον, μὴν ἀργῆς,
ἄλλως τώρα θὰ σφαγῆς,
καὶ τὸ κρέας σου θὰ γίνῃ νέον εἶδος σαλτσισώτου. ♪.
ταῦτα γράφει Σάντσο-Πάγκας, ὁπαδὸς τοῦ Δὸν-Κισσώτου.

Γράμμα τρίτον. — Ἡ τὸν κάνεις ἢ σὰν πράσο θὰ κοπῆς...
ταῦτα γράφει λυσσασμένη μία Μαύρη Προσωπίς.

Γράμμα τέταρτον. — Ἀμέσως τοῦ πολέμου βάλε κάσκα
μὴ σὲ κάνη τρία κι' ἓνα μιὰ μυστηριώδης Μάσκα.

Γράμμα πέμπτον. — Κήρυξέ τον, εἰδεμὴ θὰ γίνῃ θρόνος,
τῶπα καὶ τὸ ξαναλέω... κάποιος νέος Ταρταρίνος.

Ἐκτον γράμμα. — Κήρυξέ τον, Θεοδωρῇ τῆς φουστανέλας,
πρὶν ἐγὼ σοῦ τὸν κηρύξω... κάποιος φίνος Πουλτσινέλας.

Ἑβδομον. — Νὰ τὸν κηρύξης
καὶ τὰ δόντια σου νὰ τρίξης,
ἢ θὰ κρύψω μία μπόμπα
μὲς 'στὴν νυκτικιά σου ρόμπα
ὅλο νιτρογλυκερίνη...
μία Προσωπίς Κιτρίνη.

Ὀρδοῦν. — Τὰ τρίτσα κάτσα
νὰ τάφήσης, Θεοδωρῇ...
δῶσε 'στὸν Σουλτάνο μπάτσα
μὲ τὸ χέρι τὸ βαρὺ.
Τράβα 'μπρὸς καὶ μὴ σὲ μέλη...
πρὶν σὲ κόψω ξίφος βάλε...
τὴν γραφὴν αὐτὴν σοῦ στέλλει
ὁ Μπερτόδουλος ὁ πάλαι.

Ἐννατον. — Ἀμέσως τώρα
κήρυξέ τον, Θεοδωρῇ,
πρὶν νὰ πάθῃς ἐπωδύνως
καὶ σοῦ ποῦν πὰ βοῦ γὰ δὶ...
ταῦτα γράφει Μπερτολδίνος,
τοῦ Μπερτόλδου τὸ παιδί.

Δέκατον. — Μὰ τέλος πάντων,
πρῶτε γίγα τῶν γιγάντων,
μὴν ἀπλώνης τραχανᾶ,
κάνε τον 'στ' ἀληθινὰ,
πρὶν πολλοὺς μπελάδες νάβρῃς,
πρὶν ἀλλοιώτικος γενῆς
κι' ὅπως φαίνεται κανεῖς
σὲ γυαλί μπουκάλας μαύρης.
Ταῦτα γράφει σὰν τρελλὸς
Ἀρλεκίνος παρδαλός.

Ἐνδεκα. — Προτοῦ τροχίσω
τὸ μαχαῖρι 'μπρὸς καὶ πίσω,
κάνε τον ἀνυπερθέτως...
ἓνας κάποιος Ριγκολέτος.

Δώδεκα, τὸ τελευταῖον,
κορωνὶς τῶν ἀπευκταίων.
Κάνε τον, ἢ μὲ στιλέτο
δέξου καὶ τὸν Περικλέτο.

Θ. — Εἶδες λοιπόν; τὰ διάβασες;... τὴν θέσι μου φαντάσου...
Φ. — Ἀθῶος βγαίνεις παμφηφεῖ... κασσέλα τὰ χαρτιά σου.

Γιὰ τὸν Γουδέλη τὸν Κωστῆ, τὸν ἄφοβο πολεμιστῆ.

Κι' ἀπ' τὴν ἀρρώστεια τὴν βαρεῖα 'σωθήκανε τὰ νεῖατα,
καὶ μιὰ πατρίδα δύστυχη τὰ κρυφοκαμαρώνει,
ποῦ μίαν ἡμέρα τὰ βλεπε παλληκαρὰ γεμάτα
νὰ στέκουν μέσα 'στὴ φωτιά καὶ δίπλα 'στὸ κανόνι.

Κι' αὐτὸ παιδί καμαρωτὸ μὲς 'στὰ παιδιὰ τὰ λίγα
τὸν Χάρο δὲν τὸν τρόμαξε 'στὴ μαύρῃ γῇ τοῦ Ρήγα,
μὰ τώρα σκιάχτηκε κι' αὐτὸς τέτοιο παιδί νὰ πάρῃ,
ποῦ τὸ κρυφωστεφάνωσε τῆς δάφνης τὸ κλωγάρι.

Ὁ λαμπρὸς μὰς καλλιτέχνης, ὁ γλυκύτατος ὁ Σῶχας,
ὁποῦ μένει 'στὰ Παρίσια, κατεσκευάσε δ' ἐτόχος
τὸν γνωστὸν τὸν ἀνδριάντα τοῦ κλεινοῦ Κολοκοτρώνη,
κι' ὅταν ἄκουσ' ἐκεῖ πέρα τοῦ πολέμου τὸ κανόνι
πρῶτος ἔτρεξε μὲ πόθους καὶ παλμούς νὰ πολεμήσῃ,
δι' εὐχῶν ἡμῶν τε κι' ἄλλων ξαναφεύγει 'στὸ Παρίσι.

Τιμοθέου Εὐαθποῦλου, περιφήμου μουσικοῦ,
'στὸν νεκρὸν τοῦ Βαρατάση «μὰρς φονέμπερ» ἀπὸ τὰ πρῶτα,
ποῦ νομίζεις πῶς ἀκουεῖς τὴν βροντὴν τοῦ Δομοκοῦ
καὶ τὸ στήθος σου σπαράζει καθεμιά γλυκεριά του νότα.